

се отдалечатъ кучетата... Селимински иска, накрай, да се отпразднува на 25 декемврий 1861 г. отъ цѣлия български народъ хилядагодишнината отъ увеждане на християнството между насъ, „като последно освобождение отъ разбойнишкото фенерско духовенство“. Колкото за Браилската община, която говори чрезъ него, той заявява, че тя стояла „неотклонно на своето решение да се изпжди фенерската гибелна зараза вънъ отъ нашето отечество и да се повѣри черквата ни въ ржцетѣ на истински пастири, съгласно евангелскитѣ наставления. Това е нашето твърдо решение и за това работимъ денонощно, мислейки, че туй е желанието на цѣлия народъ“. Сжщото „твърдо и неотклонно решение“ препоржчва той и на цариградчани, заедно съ „постоянство на цѣлия ни народъ“ въ това дѣло.

Изложението, като енергия на езика, яснотъ на доводитѣ и несжкрушима диалектика, ще е направило сигурно дълбоко впечатление на цариградскитѣ видни дейци и ще е укрепило по-решителнитѣ отъ тѣхъ още повече въ заетитѣ веднажъ позиции на неотстжпчивостъ и непримиримостъ къмъ патриаршията. Нека не се забравя, че въ провинцията е имало голѣмо недоволство отъ колебливостъ или отстжпки, направени чрезъ 8-тѣ точки отъ 16 юлий 1861 г., и че върху примирителнитѣ народни представители (като Т. Бурмова напр.) се е удрялъ „жигътъ на измѣнничество и предателство“. Провинцията и особено емигрантството въ Сърбия и Влашко сж смѣтали черковния въпросъ удобно срѣдство за политическо раздвижване и сж желаяли твърдостъ по него; когато цариградчани, като опуртунисти, не сж желаяли да дразнятъ Високата порта и сж скланяли на нѣкои реални придобивки, безъ огледъ на формата. Селимински, който спада къмъ непримиримитѣ, предпазва, въ една забележка на края, отново приятелитѣ си въ Цариградъ отъ игритѣ на патриаршията, особено отъ предложението за прѣко споразумение и отъ неискренитѣ обещания на патриарха. Той препоржчва като тактически искания отъ българска страна — ако се наложатъ преговори — следното: 1) да се оттегли отъ трона афоресаниятъ патриархъ Йоакимъ и се назначи неговъ замѣстникъ, понеже всѣко негово дѣло е за българитѣ незаконно; 2) да се възвърнатъ въ епархиитѣ